

Ταξιδεύει με τις νότες, συστήνεται ως «άνθρωπος των σπηλαίων» και πανικοβάλλεται από την υπερβολή της τηλεόρασης. Ο Γιώργος Μαγουλάς εξηγεί στον ΕΤ τις συγχορίες του σάουντρακ της «Εμπόλεμης ζώνης»

Η μουσική δεν μπορεί να παίζει «αγκωνιές» με την εικόνα

Της ΜΕΛΙΝΑΣ ΒΑΛΤΖΗ

Για τον Γιώργο Μαγουλά η μουσική και η εικόνα ήταν ανέκαθεν δύο έννοιες άμεσα συνδεδεμένες. Από μικρός θυμάται πως, όταν δεν μελετούσε κιθάρα, ταξίδευε κοιτώντας έξω από το παράθυρό του κι έφτιαχνε φανταστικές εικόνες. Κάποια στιγμή οι φανταστικές εικόνες έγιναν σεκάνς της «Εμπόλεμης ζώνης» και οι μουσικές του καλούνται, πλέον, να «υπηρετήσουν» τα ταξίδια του ντοκιμαντέρ του Mega ανά τον κόσμο. Η ένταξή του στην ομάδα της εκπομπής έγινε τον περασμένο Μάρτιο. Το επεισόδιο με την παιδική εκμετάλλευση στο Κογκό θα έπαιρνε μέρος στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης κι έπρεπε η μουσική του να είναι αυθεντική. Ο σκηνοθέτης, ο Δημήτρης Γεράρδης, έκανε τις συστάσεις και η συνεργασία ξεκίνησε...

«Είναι πάρα πολύ σημαντικό το γεγονός ότι ο Σωτήρης (Δανέζης) έχει ένα δυνατό μουσικό background. Έχει σπουδάσει μουσική και ξέρει πώς να περιγράψει αυτό που θέλει με μουσικούς όρους. Προχθές, για παράδειγμα, συζητούσαμε για την καινούργια εκπομπή που αφορά στην παιδεραστία στην Αυστρία. Μου ζήτησε κάτι που να έχει μια ασάφεια, να "τρέχει" και παράλληλα να έχει αρμονία. Μετά τη... λογοτεχνική κουβέντα, μου λέει "μωρέ, βάλε εκείνες τις συγχορίες με εβδόμες που είχες χρησιμοποιήσει στην τάδε εκπομπή". Αυτό, αφενός, με βοηθά και μου δημιουργεί ασφάλεια και, αφετέρου, δεν χάνουμε χρόνο», εξηγεί στον ΕΤ ο Γιώργος Μαγουλάς.

Προτιμά την προφορική περιγραφή του θέματος που πρόκειται να «ντύσει» με τις μελωδίες του, γιατί περιέχει το υποκειμενικό στοιχείο και τη δυναμική της αφήγησης. Πολλές φορές, ωστόσο, η διαδικασία είναι πιο σύνθετη. Βλέπει μια σεκάνς, γράφει το μουσικό θέμα, γίνονται παρατηρήσεις, κάνει διορθώσεις... Και όλα αυτά σε διάστημα περίπου μιας εβδομάδας. Το αποτέλεσμα τον δικαιώνει.

«Πάντα υπάρχουν περιθώρια βελτίωσης, όμως, η επικοινωνία με όλη την αλυσίδα είναι απίστευτη. Μπορεί να μη μιλάω με το μοντέρ, όμως, εκείνος έχει καταλάβει πώς θα ήθελα να γίνει κάτι και το κάνει. Είμαστε όλοι της ίδιας γενιάς, με κοινά μουσικά βιώματα και, ενδεχομένως,

«Στην τηλεόραση μας λένε την είδηση με τεχνικές για ανθρώπους με ειδικές ανάγκες».

παρόμοιες ευαισθησίες. Όλα αυτά παίζουν σπουδαίο ρόλο».

Σαν σκυταλοδρομία

Ο Γιώργος γράφει και δικές του μουσικές (πριν από λίγους μήνες κυκλοφόρησε το δεύτερο προσωπικό του CD με τίτλο «Μύθοι της Μεσο-

«Δεν θα είχα φθάσει εδώ, εάν δεν είχα καλό δάσκαλο. Είναι σαν σκυταλοδρομία... Ο,τι πήρα θα το δώσω»

γείου), ενώ ποτέ δεν σταμάτησε να παίζει κιθάρα. Ισα ίσα, νιώθει «χρέος» απέναντί της και διδάσκει τα μυστικά της στο Ωδείο Αθηνών: «Δεν θα είχα φτάσει έως εδώ αν δεν είχα έναν καλό δάσκαλο. Το βλέπω σαν σκυταλοδρομία. Αυτό που πήρα, να το δώσω». Τη δουλειά στην «Εμπό-

λημη ζώνη» (στο θέατρο, στον κινηματογράφο κ.λπ.) τη βλέπει, όμως, διαφορετικά.

«Πρόκληση, ταξίδι, στοιχείμα» είναι κάποιες από τις λέξεις που χρησιμοποιεί για να την περιγράψει. «Η εικόνα μπολιάζει τη μουσική μου, είναι συμπλήρωμα απαραίτητο» κι επειδή, όπως παραδέχεται, είναι «άνθρωπος των σπηλαίων», με τις στέλιωτες ώρες που περνά μόνος του στο στούντιο, η συμμετοχή του στην παρέα της εκπομπής τού προσφέρει την ανθρώπινη επαφή που του λείπει. Το στοιχείο-κλειδί για ένα συνθέτη που γράφει μουσική για εικόνα είναι η σεμνότητα.

Αν τα πλάνα, το ρεπορτάζ και οι συνεντεύξεις είναι πολύ καλά, η μουσική πρέπει να «κάτσει πίσω». Δεν μπορεί να παίζει «αγκωνιές» με την εικόνα, γιατί ο ρόλος της είναι διαφορετικός. Να βγάλει συναισθημα, να συνδέει την κινηματογραφική αφήγηση. Είναι μια «πολυτέλεια», που δεν μπορεί να την παρέχει ένας μουσικός επιμελητής. Ο συνθέτης μπορεί να βγάλει ένα κλάμα μωρού μέσα από ένα μουσικό όργανο. Αντίθετα, ο επιμελητής θα αναγκαστεί να βρει το «κλάμα» της φυσαρμόνικας στον Ενίο Μορικόνη, όμως, το θέμα θα είναι "καμένο", γιατί παρτέμπε σε γουέστερν, ενώ εσύ πρέπει να καλύψεις μια σκηνή με Αφρικανούς».

Πανικός

Με εξαίρεση τα ντοκιμαντέρ, ο Γιώργος δεν βλέπει τηλεόραση. «Γιατί να καίω το σπτικό μου νεύρο; Όταν πρέπει να γεμίσω τις μπαταρίες μου, προσέχω το καύσιμο». Η υπερβολή δεν τον ενοχλεί. Τον πανικοβάλλει: «Στην τηλεόραση το too much είναι στόχος. Μας λένε την είδηση χρησιμοποιώντας τεχνικές για ανθρώπους με ειδικές ανάγκες. Με νοήματα σαν να έχουμε ακουστικά προβλήματα, με μεγάλους υπότιτλους σαν να έχουμε μειωμένη όραση. Ωστόσο, αυτό που με τρομάζει -και το έχω διαπιστώσει από ανθρώπους που γνωρίζω- είναι πως, αν δεν το πεις έτσι, δεν το καταλαβαίνουν. Έχουμε φτάσει σε σημείο τα συναισθήματά μας να ενεργοποιούνται μόνο αν δούμε το νεκρό κατακρουσηνόμενο, την οθόνη γεμάτη αίμα, δραματική μουσική με βιολιά, το δημοσιογράφο επίσης βουτηγμένο μες στο αίμα, για να πούμε "παιδιά, κάτι έγινε".